

Hugo Bourne.

<https://hdl.handle.net/1874/355390>

gec.

6

HUGO BOURNE.

Hoe veel nut kan een enig mensch niet doen, wanneer hij opregte godsvrucht en ware liefde bezit! Wij vinden er een nieuw bewijs van in het volgende verhaal, hetwelk alle geloof verdiend, door de bron waaruit het ons toekomt.

Toen ik in het jaar 1828 in het kleine stadje **** aankwam, hoorde ik veel spreken van een' zeer armen, maar uitmuntend godvruchtigen man, en ik haastte mij, hem te gaan zien en kennis met hem te maken. Ik bevond dat zijne behoefte niet vergroot was, en dat zijne godsvrucht nog alles overtrof, wat men er mij van gezegd had. Deze nederige dienaar van Christus, reeds zeer in jaren gevorderd, was door eene beroerte aangetast; maar zijne ziel bleef kalm en vrolijk, te midden van deze groote beproevingen. Hij verhaalde mij de voornaamste bijzonderheden van zijne bekeering.

[107]

Hugo Bourne dagteekende zijne eerste godsdienstige indrukken, van eene ziekte, welke hem voor de poorten des grafz gebragt had, toen hij tusschen de 15 en 16 jaren oud was; maar zijn hart werd eerst veel later waarachtig bekeerd. Hij had op dien tijd geen gelegenheid om het Evangelie getrouw te hooren verkondigen; hij zag de meeste van zijne vrienden steunen op hunne eigene gerechtigheid, en hij verdwaalde langen tijd met hen op de wegen van het Phariseïsme. De Schrift was voor hem een gesloten boek. Evenwel hield hij niet op dezelve met een biddende geest te lezen, en de angst zijner ziel was bij tusschenpozen zoo groot, dat hij geheele nachten doorbragt in de overdenking van de Heilige Schrift. Wanneer hem plaatsen voorkwamen, welke hij niet kon begrijpen, had hij de gewoonte om zich op zijne knieën te werpen, en de uitlegging daarvan aan den Heer te vragen.

Eindelijk, zonder andere gids als zijnen Bijbel en na vele jaren kwam hij er toe, om de weg van zaligheid die in Jezus Christus is te leeren kennen, en zijne hoop bleef onverwrikt op den Zaligmaker gevestigd. De Heilige Geest had hem onderwezen door middel van het geschreven Woord, om, de goddeloosheid en de wereldsche begeerlijkheden verzakende, matiglijk en regtvaardiglijk en godzaliglijk te leven, in deze te-

genwoordige wereld. Sedert dit oogenblik werd zijn huis een huis des gebeds, en zijn geheel gedrag toonde dat hij niet slechts een christen in naam, maar in der daad was.

Zijne bureu namen de gewoonte aan, hem te doen halen om de zieken te vertroosten, en Hugo Bourne kwijtte zich van dezen plicht, God daarvoor lovende. Alle uren des daags en des nachts beantwoordde hij met ijver aan de verzoeken welke hem gedaan werden, en men kan zeggen dat hij gedurende eenige jaren met de bedroefden en stervenden leefde. Ziehier twee of drie voorbeelden van de wijze waarop hij hun van den Zaligmaker sprak.

Eene vrouw verzocht hem eens haar echtgenoot te komen zien, een man van zeventig jaren. Hugo Bourne hem op zijn uiterste vindende, vroeg hem, of hij hoopte om na zijnen dood in eene betere wereld over te gaan; maar deze ongelukkige antwoordde hem, dat hij noch aan den hemel, noch aan de hel, noch aan God, noch aan het voortdurend bestaan der ziel geloofde. • En sedert wanneer, riep Bourne, hebt gij deze treurige gevoelens aangenomen? ” • Sedert veertig jaren, ” hernam de grijsaard. Hij was in eene fabriekstad werkzaam geweest, en het onderhoud met zijne mede-arbeiders had hem deze gevoelens van ongodsdienstigheid ingeboezemd. » Maar waren dan uwe oude vrien-

den, hernam Bourne, niet voor het grootste gedeelte vloekers, dronkaards, menschen die het niet bekommerde om hunnen meester of hunnen naasten schade toe te brengen? De grijsaard moest dit toestemmen. » Wel nu, vervolgde de godvruchtige bezoeker, hoe hebt gij eerder kunnen geloof slaan aan het getuigenis van deze menschen, dan aan dat van de heiligste mannen, zoo als Mozes, Jesaia, Daniel, Joannes, Petrus, Paulus, en zoo vele anderen? »

Bespeurende dat deze opmerking de zieke weinig trof, vroeg hij hem: » Zoudt gij deze bedorvene medgezellen meer gelooven dan uzelfen? » » Neen zekerlijk. » » Zeg mij dan of gij niet in uw binnenste iets gevoeld hebt, dat zij, die God verloochenen, kwaad doen? » » Het is waar. » » Wel nu! dat verwijt, waardoor ontstond het? Van uw geweten, van uwe ziel. Gijzelve hebt u meer dan eens tegen de ongodsdienstigheid van uwe valsche vrienden verklaard. » De grijsaard antwoordde niets, en Hugo Bourne deed een gebed.

Eenige dagen later, liet de zieke hem roepen. » O! riep deze, hem binnen ziende komen, zou God zich over mij ontfermen? Dien Zaligmaker waar gij mij van gesproken hebt, zou Hij medelijden met mij hebben? Ik heb Hem verloochend, ik heb Hem gelasterd, ik heb Hem als met voeten getrapt, zou Hij dan toch medelij-

den met mij hebben?" "Ja, antwoordde deze boodschapper van goede tijding, want *alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eenig geboren zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.*" Hij verklaarde hem de hoofdwaarheden van het Evangelie, en de grijsaard leefde nog lang genoeg, om genoegzame blijken te geven van de wezenlijke verandering van zijn hart.

Op een' anderen tijd zag Hugo Bourne een oud soldaat in zijn huis komen, die zijn gezigt gedurende zijne veldtogten verloren, en zoodanig een afkeer van het leven had, dat hij door zelfmoord had beproefd een einde aan hetzelfde te maken. Men begreep dat de godsdienst alleen de verschrikkelijke angst van dezen invalide zou kunnen verminderen, en men bragt hem bij den godvruchtigen dienaar van Jezus Christus. Bourne ondervroeg hem met veel zachtmoedigheid, betoonde medelijden met zijne smarten, en bad met hem. Zij hadden verscheidene zamenkomsten, en de oude soldaat naderde langzamerhand tot zijnen Zaligmaker. Hij is tegenwoordig tot bewondering van allen die hem kennen, en de Heer heeft hem onder ons gelaten, tot een getuigenis van den gezegden arbeid van Hugo Bourne. *Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijnen*

Geest zal het geschieden, zegt de Heer der Heirscharen.

De bezoeken van dezen christen bij de zieken, de godsdienstige bijeenkomsten die bij hem gehouden werden, zijn ijver, zijne werkzaamheden, welke eene godsdienstige opwekking voortbragten, wekten, zoo als doorgaans geschiedt, de verbittering der wereld op, en sommige lieden zeiden tegen Bourne, dat hij door zulke heimelijke bijeenkomsten te houden, zich blootstelde om gevangen gezet te worden of eene zware boete te betalen. » Wat de boete betreft, » antwoordde hij, » iedereen weet wel, dat ik ze niet kan betalen. En wat de gevangenis aanbelangt, als ik moet, zal ik met gelatenheid mijn lot verdragen, liever als bijeenkomsten na te laten, die voor vele zielen gezegend zijn. » Men verontrustte hem in het vervolg niet meer, en hij ging gerust voort met zijne christelijke vergaderingen.

Zijne liefde deed niet onder voor zijne godsvrucht; hij deelde zijn brood met de armen, en gaf niet alleen het vergankelijke voedsel, maar hij maakte aan den armsten bedelaar bekend, hoe men het voedsel dat niet vergaat kan verkrijgen.

Hij wist altijd een gepast woord te zeggen om de zaak van het Evangelie te verdedigen. Eens dat hij zich met eenige menschen onder-

hield die weinig onderwezen waren, en hij zich op den Bijbel beriep, zeide een van zijne hoorders: » Waarom beroept gij u op den Bijbel? Dat is niets als bedrog. Hoe kunt gij zeggen dat de zaken die er in verhaald worden waar zijn, daar gij ze noch met uwe oogen gezien, noch met uwe ooren gehoord hebt? » » Zijt gij in Amerika geweest, Mijnheer? » antwoordde hem met bedaardheid Hugo Bourne. » Neen, » zeide de ongeloovige. » En gij gelooft dat Amerika bestaat! Dat is eene onwaarheid; daar is geen Amerika. » De man ging heen zonder een woord daar tegen te zeggen.

Men heeft dikwijls herhaald, dat de welsprekendste prediking een deugdzaam en heilig leven is. Niets is meer waar, en indien het noodig ware, zou men er nieuwe bewijzen voor kunnen vinden in het leven van Hugo Bourne. Een van zijne bureu, onder anderen, had zulk eene verschrikkelijke vijandschap tegen hem opgevat, dat hij dikwijls verklaarde, dat hij liever naar de hel wilde gaan, dan zich door dezen man te laten bekeeren. De Heer deed hen elkanderen ontmoeten op denzelfden winkel, en de ongeloovige werd zoodanig getroffen, door de gesprekken en daden van zijn' christelijken medgezel, dat hij zich ernstig begon toe te leggen op de hemelsehe dingen, onder het afleggen van dit getuigenis, dat het voortreffelijk gedrag van

Bourne hem meer goed gedaan had, dan alle de leerredenen die hij gehoord had. Ziehier eene wijze van prediking, waartoe alle de leerlingen van Christus bevoegd zijn, en als een van hen het nalaat, moet hij vreezen dat de Zaligmaker eenmaal tot hem zal zeggen: *Ik heb u nooit gekend.*

De grootste vreugde van Hugo Bourne was, tot op het eind van zijn leven, om in den Bijbel te lezen. Des nachts wanneer hij niet kon slapen, dat hem dikwijls gebeurde, had hij de gewoonte om op te staan, en zijne geheele ziel voor den Heer uit te storten. Hij bad vooral om verlost te worden van de verzoeking, die hem voornamelijk vervolgde in die uren van slapeloosheid. Hij bad ook gedurende dat lange waken voor zijne broeders, zijne vrienden, zijne bureu en voor alle menschen.

Ik haast mij om tot de bijzonderheden van zijne laatste ziekte te komen. Gedurende achten maanden was hij buiten staat om te werken, en hoewel hij in zijnen ouderdom geene middelen van bestaan had, het vertrouwen op God begaf hem nimmer.

Hij ontving zeer dikwijls de voldoening van zijne behoeften door zulke bewonderenswaardige wegen, dat hij en zijne vrienden te zamen moesten uitroepen, dat is de vinger Gods! Het verdient verhaald te worden, dat de overvloes-

digste bijstand hem verleend werd door arme weduwen en door eenige jonge lieden. Maar ook dan zelfs wanneer hij de meeste behoeften had, verliet hem zijne gewone tevredenheid niet. Eens vroeg hem een vriend, of hij het noodige had; hij glimlachte en zeide: » O! ik heb heden reeds drie maaltijden gehouden: de eerste bij het wakker worden, de andere na opgestaan te zijn, en een derde wat later, moet ik dan niet blijde en dankbaar zijn? » Maar hij sprak van zijn geestelijk voedsel, en hoewel het des morgens elf ure was, was er reden om te vreezen, dat hij dien dag nog niets gegeten had.

Vele menschen kwamen hem bezoeken in zijne laatste oogenblikken. Hij had voor allen woorden vol van stichting; hij waarschuwde de onverschilligen, hij rigtte de nedergeslagene harten op door dierbare beloften van het Evangelie, hij bezwoer de eigengeregtigen om niet meer op hunne eigene werken te steunen, hij noodigde de jonge lieden zich tot Hem te wenden, welke gezegd heeft: *Laat de kinderkens tot mij komen, en verhindert ze niet.* » Gij hebt uwen vrede met God gemaakt, » zeide iemand tot hem. » Zeg liever, antwoordde hij, dat het Jezus Christus is, die ze voor mij gemaakt heeft.

Zijn Nieuw Testament verliet hem niet meer,

en daar zijne groote zwakheid hem niet meer toeliet zelve te lezen, bad hij zijne vrienden hem te vervangen in deze vrome oefening. Eenige oogenblikken voor zijnen dood, nam hij het Nieuw Testament, en het geopend hebbende riep hij: « Ik verwacht de eeuwige zaligheid, en ziehier wat mij regt geeft op mijne erfenis!» Hij wenschte op zijne knieën te kunnen sterven. Hij liet zich van zijn bed nemen, toen hij zijn einde voelde naderen, en op het oogenblik dat hij nederknielde, werd zijne ziel gelijk die van Lazarus, in den schoot van God en van zijnen Zaligmaker gedragen.

Hij sliep in, de slaap des regtvaardigen, den 27 Mei 1829.